Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου: Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Μαίρη Αρώνη»
Ντιντιέ Καρόν : **«Γαμήλια δεξίωση»**
Σκηνοθεσία-Απόδοση: Κώστας Σπυρόπουλος
Σκηνογραφία: Νίκος Κασαπάκης
Κοστούμια: Κυριακή Παυλίδου
Μουσική επιμέλεια : Φωτεινή Μπαξεβάνη-Κώστας Σπυρόπουλος
Ερμηνεύουν: Κώστας Σπυρόπουλος, Χάρης Ρώμας, Μπέσυ Μάλφα, Γεράσιμος Σκιαδαρέσης, Φωτεινή Μπαξεβάνη, Βίλμα Τσακίρη, Ευγενία Αποστόλου, Μαρίνα Ασλάνογλου, Στέλιος Καλαθάς, Διαμαντής Καραναστάσης, Χριστίνα Λοΐζου, Χρήστος Συριώτης.

Η «Γαμήλια Δεξίωση» του Ντιντιέ Καρόν είναι ένα σύγχρονο έργο, το οποίο ακολουθεί εντούτοις το πνεύμα της γαλλικής κωμωδίας του Μεσοπολέμου. Απευθυνόμενες στο κοινό εκείνο που δεν εύρισκε ηθικό και ψυχαγωγικό ενδιαφέρον στο φαρσικό είδος -το οποίο πρυτάνευε σα ελαφρά θέατρα των Μπουλεβάρ- οι γλυκόπικρες κωμωδίες των βαθεία σκεπτομένων δραματουργών έφεραν στο προσκήνιο το παγωμένο γέλιο της γαλλικής διανόησης υπό μορφήν μιας ανελέητης κριτικής της εφησυχασμένης και οικονομικά ενημερούσας καθεστηκυίας τάξεως. Ο Ντιντιέ Καρόν του εικοστού πρώτου αιώνα διαπιστώνει ότι οι τάξεις πραγμάτων υπάρχουν για να φθάνουν σε ένα αποκορύφωμα και για να αποδομούνται εν συνεχεία, μέχρι την στιγμή που κάτι καινούργιο θα κάνει την εμφάνισή του. Αν οι ανθρώπινες σχέσεις προσκολλώνται απελπιστικά σε ένα επισφαλές περίβλημα κοινωνικών αξιών, αυτό είναι κάτι που δύναται να σχολιασθεί τότε μόνο όταν οι αφηρημένες αξίες της ενστικτώδους υπάρξεως συγκεκριμενοποιούνται και ανθίστανται. Στην «Γαμήλια Δεξίωση», ο συγγραφέας δημιουργεί ένα κάποιο χαμόγελο στο πρόσωπο της εφήμερης (και αφηρημένης) ευτυχίας των εορταστικά ενδεδυμένων κοινωνικοανθρώπων· ένα αδιόρατο χαμόγελο που θα γίνει σε λίγο παραμορφωτική γκριμάτσα. Στην γραμμή της γκριμάτσας θα παραταχθούν σαν στρατιωτάκια όλοι οι καλεσμένοι στο γάμο, σε αυτή την 'αληθινά' ευτυχισμένη στιγμή του τακτοποιημένου βίου των ανθρώπων. Και στην γραμμή αυτή θα αυτοαναγνωρισθούν και θα γνωρίσουν τον παγιδευμένο περίγυρο, στον οποίο οι ίδιοι, όχι απλώς ενέχονται, αλλά συναποτελούν θεμελιώδες υλικό του.

Ο Κώστας Σπυρόπουλος σκηνοθετεί την «Γαμήλια Δεξίωση» στο σκηνικό μιας επίπλαστης παραδείσιας χλιδής, σύμφωνα με την εικαστική γραμμή του Νίκου Κασαπάκη και των κοστουμιών της Κυριακής Παυλίδου, εμπλουτίζοντάς την με στοιχεία της ελληνικής γλωσσικής επικαιρότητας. Το γεγονός αυτό επιτρέπει στον σκηνοθέτη να δημιουργήσει σπιρτόζικο κλίμα δράσεως στο οποίο κυριαρχεί μία, εκ πρώτης όψεως, παράδοξη ταλάντευση ανάμεσα στον απροκάλυπτο σαρκασμό και στον ημίγυμνο σχολιασμό προσώπων και καταστάσεων. Ο κ. Σπυρόπουλος -ευτυχώς για την παράσταση- ακολουθεί μέχρι το τέλος αυτή την αμφιταλάντευση, η οποία ευθύνεται κυρίως για την ισοπέδωση της 'αληθινής' αλήθειας και για την προβολή μιας 'μεσοβέζικης' τόλμης που δεν τολμά να αναμετρηθεί με τον ρωμαλέο της εαυτό. Η σκηνοθεσία του Κώστα Σπυρόπουλου δεν αποφασίζει να πάρει το μέρος κανενός, δεν προτείνει λύσεις και δεν δίνει 'μασημένη' τροφή στον θεατή. Τον αφήνει να δει από μόνος του την πραγματικότητα του θεατρικού αντικατοπτρισμού της ζωής και να την σχολιάσει κατά το δοκούν.
Εξάλλου, στον ρόλο του Φρανσουά, ο Κώστας Σπυρόπουλος αποστασιοποιείται μέχρι εκεί που παίρνει για να κινηθεί ευκολότερα στην συμπλεγματικότητα ενός χαρακτήρα που σκιαγραφεί την ανθρώπινη φύση σε σύγκρουση με την 'χρυσόσκονη' της κοσμικότητας, έστω και αν η σύγκρουση αυτή δεν τελεσφορεί στο πλαίσιο μιας ηρωικής εξόδου από το συγκινησιακό αδιέξοδο.

Η Μαρίνα Ασλάνογλου, ως Ματίλντε, υποστηρίζει με συνέπεια τον ‘παράταιρο’ αντίλογο της ηρωίδας με τον Φρανσουά, όπως κι ο γαμπρός της ιστορίας, Κριστώφ, τον οποίο ερμηνεύει εύστοχα ο Διαμαντής Καραναστάσης.

Στον ρόλο της ώριμης κοσμικής κυρίας Οντέτ, η Βίλμα Τσακίρη λειτουργεί, στην ουσία, σαν είδος αφηγητή σχολιάζοντας από την δική της οπτική γωνία την παρακμιακή ατμόσφαιρα της γαμήλιας δεξίωσης, θυμίζοντας άλλωστε κινηματογραφικές ηρωίδες του ιταλικού ρεαλισμού της εποχής της Cinecità.

Ως Βαλερί, η Μπέσυ Μάλφα εκφράζει το γρυλίζον αχαλίνωτο γέλιο εκείνου που μισεί την ελπίδα, ενώ ο Γεράσιμος Σκιαδαρέσης (Πατρίς) ακολουθεί πιστά τους βηματισμούς της αποχαυνωμένης έρπουσας αξιοπρέπειας. Η Σεσίλ της Ευγενίας Αποστόλου, όπως και ο Ολιβιέ του Στέλιου Καλαθά λειτουργούν ως παραπληρωματικά εξαρτήματα της σκηνικής εν γένει διαπλοκής απαραίτητα για την αποδυνάμωση του φορτίου πίκρας, που κατά στιγμές φαίνεται να παραφουσκώνει στο καζάνι της ιλαρότητας.

Η Χριστίνα Λοΐζου (Φρανς) δημιουργεί μια απολαυστική σύνοψη του καλού, του κακού και του παραμορφωμένου ευθυγραμμίζοντας την υποκριτική της δυναμική με εκείνη του Χρήστου Συριώτη (Ιβάν), ο οποίος υποδύεται άψογα τον χαμένο σε έναν αβυσσαλέο λαβύρινθο ήρωα. Ακριβής και περιεκτική στην ερμηνεία της η Φωτεινή Μπαξεβάνη, οδηγεί την Υβόν στα ιδιαίτερα δώματα των συμπλεγμάτων και των κατάφορων καταπιέσεων του γάμου. Αντάξιο θύμα της εμφανίζεται ο Ζαν του Χάρη Ρώμα, ο οποίος δημιουργεί, επιπλέον, μια εντελώς καινούργια εστία ενδιαφέροντος του έργου του Ντιντιέ Καρόν. Ο κ. Ρώμας, παραδομένος στον ίλιγγο του ήρωα που υποδύεται, δίνει παράφορα πικρό τόνο της κωμωδίας. Η ερμηνεία του οδηγεί το έργο και την παράσταση σε έναν μεταίχμιο χώρο, εκεί όπου το αστείο τερματίζεται και ο τερματοφύλακας του εκτελεί το μοιραίο αυτογκόλ. Ο Χάρης Ρώμας, ανανεωμένος στους σκηνικούς του κώδικες, μας φέρνει στην εποχή των ‘Ζαβολιάρηδων’ και της ξέφρενης ιδανικής αυτοχειρίας. Ο ηθοποιός χαρίζει στο κοινό έναν ρόλο πλασμένο μεν από κλαυσίγελο, περασμένο δε από το φίλτρο ενός πικρού στοχασμού που τολμά να αφήσει τον ειδυλλιακό διάκοσμο της γαμήλιας δεξίωσης για να πάει να φτύσει στους τάφους της κάλπικης αβροφροσύνης…

Δημοσίευση: 8/1/2004